
“ЧИТАМ ПА ШТА” 2021

citampasta@citampasta.rs citampasta.rs

Оливера Савић, 4/5 ОШ „Никола Тесла“ Београд
Библиотекар: Александра Дракулић 0669569087
Учитељица: Јелена Кандић Мирков

Овако је то било, Бранко Стевановић

Наслов приказа:

Приче с којима можете да поразговарате

„Овако је то било“ је књига која нам приповеда о разним интересантним догађајима описаним на духовит начин. Књигу бих препоручила свим љубитељима смеха и свима онима који знају да се насмеју и нашале, али и онима који то не знају: забавиће се и, оно што је још битније, украсиће ову планету још једним осмехом читајући догледовштине писца Бранка Стевановића и откривајући његов духовит поглед на овај свет. По мом мишљењу све приче су лепе и смешне, али оне које су мене оставиле очарану су „Каменчић или живот“ и „Бубалица“. „Каменчић или живот“ је мало озбиљнија прича у односу на остатак прича, али ми се свидела зато што носи једну веома важну поруку коју можемо примењивати у животу, а то је да и за најмањим делом чезнеш као писац за поезијом. Писац без поезије је нико јер она му допуњује живот као један најпосебнији део. Иако је мали и на први поглед бескористан, ако га знаш искористити, онда ће бити права магија.

„Бубалица“ је смешна прича уз помоћ које нам писац дочарава шта је за њега школа и учење. За њега је школовање нешто пролазно, али нажалост оно је обавезно и прича нам показује за шта у ствари маре ђаци и шта није пролазно.

„Тако је, поезија. Стихови. То је оно што нас је, у то време, подоста интересовало... Није ми живот (да не чује зло) празњикав, никада није ни био, али – часна читалачка реч – без поезије би ми било као да сам пропустио рану младост. Или, као да сам је страшио, дао у бесцење, попут оног шареног каменчића. Уочи писмене вежбе. У учионици. Ако те, уопште, занима.“

Одвојила сам овај део јер ми се јако свидео зато што говори колико једна ствар у ствари може да ти буде драга, а да је ти не примећујеш и не знаш истог момента да је нешто посебно. Тако је и мени писање: уживам када пишем, као да ми је то предао од живота. Поезија ми је неки део срца, његова осећања и утеха, без ње би живот био празан, што каже писац: као да сам га дала у бесцење. Тако свако ваљда има нешто за чиме чезне....

Лик овог дела је и сам писац, али поред њега свака прича има посебне ликове, на пример: пишчева сестра, теткица Софија, уредник, саме приче... Верујем да многи нису још упознати с тиме да приче имају осећања, да размишљају, да су попут нас људи. Читајући ову књигу сазнала сам то, и ако желите да проћаскате са неком причом и видите шта она има да прокоментарише, ако и ви желите да постанете писац, да се целог живота смејете, онда вам препоручујем да поразговарате са овим причама: видећете врло занимљиво друштво.

Ја лично мислим да књига има душу; свака књига је има, па и ова. Замишљајем душу ове књиге као малу бебу са једним зубом, слатку, која својим осмехом гледа читаоца и тражи уточиште у његовим очима и ако му се свиди, онда му открије своје тајне онда је тим очима све јасно...

Ево, баш сада док пишем ово размишљајем какав би свет био без писаца. Дошла сам до закључка да би био мало празњикав, онако, знате, досадан. Досада је један окрутан непријатељ, али срећом ја знам људе који се против ње боре. То је мој позив: да измамим људима осмехе на лица, да се борим против досаде, да пишем смешне приче и обећавам, једног дана и ја ћу да објавим овакву збирку прича: смешну, ради смеха, лек против досаде, као ова књига која преноси свима: „Смејте се јер смех је лек против свега и књиге се пишу ради смеха.“